

El govern sempre coincideix amb els empresaris

Apolinar Rodríguez

«Fins ara, el govern no ha manifestat gens de voluntat per canviar la política social. I si no ho fa, aquesta tardor ens oposarem a l'executiu», afirma Apolinar Rodríguez, l'home més fort d'UGT després de Nicolás Redondo. «Ningú voldrà resignar-se si hi ha un creixement econòmic notable —assenyala—. Aquest govern sempre coincideix amb els empresaris i va contra les centrals. La seua aproximació al món patronal no és, ni tan sols, equidistant al seu acostament als sindicats. Fins ara —opina el secretari d'acció sindical de la

UGT— «les meses de negociació han estat un tràmit per a portar endavant polítiques i estratègies econòmiques dissenyades prèviament. No sé si el govern rectificarà aquest mes, però la situació és ja molt crítica. El president —reclama el número dos ugetista— ha de contestar, personalment, a les demandes socials».

«El conjunt del sindicat comparteix aquestes crítiques —insisteix Apolinar Rodríguez—. La rebel·lió és necessària, vivifica la UGT. A més, no som una màquina militar».

Secretari d'acció sindical d'UGT.

CONTRA L'OFENSIVA NEOLIBERAL DEL GOVERN

Dues cares de CCOO

Davant els resultats obtinguts en les passades eleccions sindicals a Seat i altres empreses, CCOO torna a mirar a les bases.

I. L.

«No hi ha un procés de descomposició sindical», pensa Angel Campos, membre del secretariat confederal de CCOO. «Els sindicats —diu— encara són representatius, no estan al marge de les realitats socials. No, no arribarem a una situació com la italiana, amb comitès de base, assemblees autònomes, etc. Aquesta no és, ni de bon tros, la tendència general». Els resultats de SEAT, «encara que no poden ser extrapolats, obliguen a una reflexió de fons», assegura Campos.

Que la tardor que ve siga o no conflictiva «depèn de la voluntat negociadora del govern», tot i que el dirigent de CCOO comparteix l'escepticisme de la resta de la seua executiva. «Frenar l'ofensiva neoliberal del govern» serà l'eix vertebral de les batalles sindicals dels *cocos* per al pròxim curs. «L'executiu —afirma Angel Campos— li ha robat la cartera econòmica a la dreta.

Cada vegada serà més difícil convèncer de la necessitat de pactes socials

com els que s'han firmat», assenyala Rafael Gisbert, membre crític de l'executiva confederal de CCOO, dirigent català del Corrent Sindical d'Esqueres, CSI, l'oposició més cohesionada dins de CCOO. Gisbert és un dels pocs sindicalistes de cúpula que encara està al peu del canó, treballant en una xi-

coteta empresa del metall al Poble Nou.

«La situació sindical actual ve marcada per una reanimació de la lluita», apunta Gisbert. «Però, és molt difícil parlar clarament i definidament del futur. Les tendències regnants són complexes i contradictòries i pesa molt el fort compromís institucional de la direcció oficial de CCOO». La CSI vol «afavorir un sindicalisme realista, però combatiu i democràtic». L'esquerra sindical «no s'esgota en CCOO —opina Gisbert—, cal unificar dinàmiques solidàries i paral·leles, treballar dins i fora de CCOO, connectar amb tothom amb idees de confrontació. I, sobretot, donar el protagonisme a les bases».

La base diu que Antonio Gutiérrez i la seua executiva els escolten ben poc.